

Csörgők, csengettyűk és harangok, szóljatok ti!
Élem valóra vált, képtelen álmomat:
Szárnyakon utazó, vad Boldogságomat,
Ki Embert sose hagy a közelébe jutni...
– Csörgők, csengettyűk és harangok, szóljatok ti!

A Boldogság velem kart karba öltve járt.
De szünetet a VÉG nem enged kegyelemmel:
Gyümölcsbe féreg ül, álmokat íz a reggel,
S szerelmeket a gond: lásd az örök szabályt.
– A Boldogság velem kart karba öltve járt.

CESARE BORGIA

Egészalakos portré

A dús előcsarnok sötétebbik felében,
Két büszkét – Horatius, Tibullus – társaképpen
Mereng márványban: a profilja távoli,
Csípőn jobb keze, a balt tőrjére veti,
Mosolyog nyájasan, s kisimul bajsza közben,
CÉZÁR herceg figyel pompázó öltözetben.
Fekete bársony, haj s éppoly fekete szem,
S ellenpontozza ezt aranyló esteken
Is diadalmasan fakó, szépséges arca,
Épp háromnegyedes szögben, árnyban mutatva:
Spanyol s velencei mesterek festenek
Így patrícius- és királyarcképeket.
Finom, merev orra ráng. Vörösen világít
A keskeny száj: remeg az ósdi falikárpit
Hév lélegzetétől, mely forrón párolog.
Nézése fesztelen, inogva imbolyog
Körben fürkészve, mint megannyi régi képen,
Izzik a kalandor eszmék szörnyű tüzében,
S láthatjuk tiszta, tág, barázdált homlokát,
Amelybe rémítő, torz tervek ránca vág;
Gondolkodik, fején tollas bársonykalapja,
S a toll tövén rubin, mely mintha lángra kapna.

Térey János fordításai